

E folyóirat hasábjain elsősorban a Soproni Szemle szerkesztőbizottságában 1996 és 2015 között aktívan és elkötelezetten dolgozó egykori polgármestertől kell illő mód elköszönnünk; emlékezve arra az elköteleződésre, ami a régiség, s az egykoriak tisztelete mellett szeretett városához, annak múltjához, s ezen keresztül – kézenfekvő módon – a Szemléhez kötötte.

A Soproni Automobil Egyesületről szóló első írásával még 1979-ben jelentkezett a Szemlében. A fiatal jogász idős gépjárművek iránti szenvedélyén kívül számos olyan vonulat is kirajzolódik ebben a korai cikkben, ami későbbi életútja szempontjából is fontos és meghatározó. Nem arról ír ugyanis, hogy milyen volt az autók, motorok és a tulajdonosaik helyzete az 1920-as és '30-as években Sopronban, hanem arról, hogy az egy érdekből közösséggé szerveződő társaság milyen nehézségeken, problémákon át jutott el a sikereihez, és mindebből milyen következtetések vonhatók le. Az azóta többször is hivatkozott helytörténeti írás mára tehát önmagában is a közösségi ember szimbólumává érett.

Dr. Gimesi Szabolcs (1944–2015)

Biztos és stabil értékrend mentén irányította városunkat két polgármesteri cikluson át, 1994 és 2002 között; munkája során sosem hagyta figyelmen kívül az elődök példáját. Nem csak beszélt városunk múltjának tiszteletéről és megbecsülésének fontosságáról, de mikor lehetősége volt rá, tett is érte; polgármesterként sem feledve sem a hivatali, közigazgatási tapasztalatait, de különösen nem azt a civil közösségek adta erőt, ami a város vezetőjének tisztségébe emelte. Ismerte jól a város történetét és ismert történeteket a városról. Idézte elődeit és hivatkozott is rájuk, különösen Lackner Kristófra és Sopronyi-Thurner Mihályra. A Fő tér macskaköveire lépve erőt kaphatott az egykoriak munkájának és elkötelezettségének tapasztalataiból is. Hivatali feladatai mellett végig megmaradt, fennmaradt érdeklődése a természetvédelemtől a hajózáson, a veterán autók ügyén át a civil mozgalmak szervezéséig. Jól tudta ugyanis, hogy a polgármesteri székben ülőket igazán nagyra az tette a régiségben is, ha képesek voltak egészen kis közösségek ügyéért is tenni és nem feledni az őket bizalmukba fogadók értékeit, érdekeit, tanácsait.

Nyugdíjas éveiben a Magyarországi Evangélikus Egyház Zsinata világi alelnökévé választotta. Tapasztalatait nagy haszonnal kamatoztatta az egyház törvényalkotó munkájában. Békességet kereső és megegyezéseket alakító személyisége meghatározó volt az Evangélikus Zsinat előző ciklusában. Közben a Soproni Evangélikus Egyházmegye felügyelőjeként – felhasználva a régi járás területén fennálló személyes kapcsolatait is – szervezte a város környékének evangélikus gyülekezeti életét. Pályáját záró utolsó nagy szolgálata az évtizedekig a Városi Bíróságnak helyet adó egykori Evangélikus Elemi Iskola evangélikus gyülekezeti központtá fejlesztése volt. Itt is a dicső elődök munkája iránti tisztelet mozgatta, s adott erőt ahhoz, hogy a kivitelezés munkáját személyesen irányítsa.

A sokrétű és széleskörű érdeklődés, a klasszikus gondolkodó polgári lét életpéldáját hagyta hátra az itt maradókra, hiszen a számos szervezet, egyesület, hivatalos, vagy baráti közösség sem a díszhelyek valamelyikén dologtalanul üldögélt, hanem az ügyek kitartó munkását ismerhette meg benne. Magam – tanáremberként – igyekszem mindig fürkészsen keresni a nevelésnek azt az eszközét, amivel példa állítható a felnövekvő generáció elé. A közösségért dolgozni kész ember ilyen példa! Különös ajándék számomra, hogy pályája utolsó harmadában, mint a Líceum igazgatótanácsa elnökével közvetlenül is együtt dolgozhattam vele.